

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2053/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА са местом рада у ВП ..., чији је пуномоћник Ђорђе Шекуларац адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 544/24 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 544/24 од 07.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 544/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 544/24 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 245/22 од 09.11.2023. године у ставу другом и трећем изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете за период од јануара 2017. године закључно са јануаром 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 36.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је због погрешне примене материјалног и процесног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Према наведеној одредби (став први), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Поднетом тужбом тражена је накнада штете због неисплаћене увећане зараде за прековремени рад у висини утврђеној вештачењем, а због чињенице да је тужена признала тужиоцу право на скраћено радно време тек решењем од 06.02.2019. године, иако је Уредба којом је професионалним војним лицима ово право признато ступила на снагу још 06.01.2017. године, па је према наводима тужбе у спорном периоду тужилац радећи пуно радно време од 40 часова недељно уствари радио прековремено пет сати недељно. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права цитираног у образложењима нижестепених одлука, па су одбили тужбени захтев са образложењем да се на тужиоца као професионалног војника примењује Закон о Војсци Србије, који у члану 141. прописује начин остваривања појединачних права у управним стварима, а да Уредба о радном времену, одморима и одсуствима професионалних војних лица нема непосредну примену. Како се заштита права која је тражена у овом поступку остварује у управном поступку и даље кроз судску контролу законитости коначних управних аката у управном спору, а тужилац није доказао да је покушао у спорном периоду да оствари своја права на овај начин, по мишљењу нижестепених судова нема незаконитог и неправилног рада (поступања) тужене као државног органа у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, по оцени Врховног суда нема услова за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Одлука другостепеног суда о тужбеном захтеву заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужилац указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Како у конкретном случају, по становишту Врховног суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, не постоји потреба за уједначавање судске праксе, односно за новим тумачењем права, то је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу је очигледно нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**